

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ «ΑΗΡ»
ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΩΝ ΕΝΔΙΑΜΕΣΩΝ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΤΑΥΡΟΥ

(ΚΥΚΛΟΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ, ΕΠΙΠΕΔΟ Α', ΠΑΡΟΥΣΙΕΣ 178)

THE FOUNTAIN
(Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ)

空氣

ΣΑΜΣΑΡΑ
ΕΤΟΣ 9^ο - ΕΠΟΧΗ ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ

ΔΑΦΝΗ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σκοπός της εργασίας αυτής είναι να αναλυθεί και να αποκρυπτογραφηθεί το νόημα της ταινίας «Fountain» του Ντάρντν Αρονόφσκι. Είναι μια ιστορία που πραγματεύεται θεμελιώδη ανθρώπινα θέματα όπως αυτά της αθανασίας, του θανάτου, του έρωτα, της μετενσάρκωσης, της φθαρτότητας της ύλης και του σώματος, της θρησκείας.

Αλήθεια, πού πάει το μυαλό μας διαβάζοντάς τον τίτλο «Η Πηγή της Ζωής»; Σίγουρα στην αιώνια ζωή που προσπερνά το εμπόδιο του θανάτου για πάντα, δηλαδή στην αθανασία. Ποια είναι όμως η πηγή; Είναι η αγάπη που νικά τον φόβο του θανάτου και την ανθρώπινη ματαιοδοξία της αιώνιας ζωής; Είναι η αγάπη που απελευθερώνει, εξυψώνει κι εξαγνίζει την ψυχή; Είναι η αγάπη που οδηγεί στην παραδοχή της θνητής μας ζωής; Είναι η αγάπη που διασφαλίζει την αθανασία της ψυχής; Το ποίημα του Αρονόφσκι μας κάνει ν' αναρωτηθούμε και να δώσουμε ο καθένας μας τη δική του προσωπική απάντηση.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Πρόκειται για μια ιστορία που ξετυλίγεται σε τρεις διαφορετικές χρονικές περιόδους. Τρεις κύκλοι ζωής, έρωτα και απώλειας, τρεις αναζητήσεις του αιώνιου έρωτα και της αθανασίας βιώνουν σε ισάριθμες μετενσαρκώσεις τους ο Τομ (Hugh Jackman) και η Ίζυ (Rachel Weisz). Στην Ισπανία του 16^{ου} αιώνα η Ίζυ, ως Βασίλισσα Ίζαμπελ διατάζει τον πιστό υπήκοο της να ταξιδέψει στη μακρινή χώρα των Μάγια για να βρει το περίφημο δένδρο της ζωής, το αληθινό μυστικό της αιωνιότητας. Ο Τομ, ως Ισπανός κατακτητής, ερωτευμένος με τη βασίλισσα, αποδέχεται πρόθυμα την επιθυμία της γνωρίζοντας πως στην επιστροφή θα τον περιμένει. Στη βόρεια Αμερική του σήμερα(2007), ο Τόμι Κρέο είναι επιστήμονας και ψάχνει απεγνωσμένα να βρει θεραπεία κατά του καρκίνου για να σώσει τη γυναίκα του. Στο σύμπαν του μακρινού 26ου αιώνα, ο Τομ προσπαθεί να κατανοήσει το μυστήριο της ζωής. Ταξιδεύει ως το νεφέλωμα Ξιμπάλμπα, εκείνο που κατά τους Μάγια φιλοξενεί το ελιξίριο της ζωής, ώστε να ξαναζωντανέψει την αγαπημένη του Ίζυ...

ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Ο κεντρικός χαρακτήρας της ταινίας Τόμας Κρέο μέσω της μετενσάρκωσης βιώνει τρεις διαφορετικές χρονικές περιόδους, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Οι περίοδοι εναλλάσσονται και σιγά σιγά αποκαλύπτονται τα στοιχεία που τις συνδέουν.

ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Στην μεσαιωνική Ισπανία του 16^{ου} αιώνα ο Μέγας Ιεροεξεταστής στρέφεται εναντίον της βασίλισσας Ίζαμπελ. Την κατηγορεί ότι διαστρεβλώνει το λόγο του θεού και οδηγεί την Ισπανία στην αμαρτία: *Άλλο ένα κομμάτι απ' το κράτος της είναι δικό μου. Σύντομα θα 'ναι ανίσχυρη απέναντι μου. Θα γίνει η βασίλισσα των αμαρτιών της. Θα ομολογήσει κι αυτή και θα πεθάνει.* Έχοντας μπροστά του τους υποστηρικτές της βασίλισσας, οι οποίοι τώρα είναι μετανοημένοι και πρόκειται να εκτελεσθούν, λέει: *Τα σώματά μας είναι φυλακές για τις ψυχές μας. Το δέρμα και το αίμα μας είναι τα κάγκελα αυτής της φυλακής. Αλλά μη φοβάστε. Η σάρκα φθείρεται. Ο θάνατος τα κάνει όλα στάχτη. Κι έτσι, ο θάνατος ελευθερώνει όλες τις ψυχές. Εσείς οι καταδικασμένοι έχετε ομολογήσει ότι προστατεύετε μια βασίλισσα που διαστρεβλώνει το λόγο του θεού και πνίγει την Ισπανία στην αμαρτία. Η βασίλισσά σας αναζητεί την αθανασία στη γη, σ' έναν ψεύτικο παράδεισο. Αυτό είναι αίρεση. Σας οδηγεί στη ματαιοδοξία μακριά απ' το πνεύμα. Αλλά αυτό είναι ανοησία, γιατί ο θάνατος υπάρχει. Η μέρα της κρίσης είναι αναπόφευκτη. Κάθε ζωή πρέπει να κριθεί. Αλλά μη φοβάστε. Δε θα 'ναι μόνη της στην κόλαση. Θα φροντίσω να την περιμένουν εκεί οι υπηρέτες της.*

Απ' την άλλη μεριά, η βασίλισσα καλεί τον Τομ, και παρουσία του πατέρα Αβίλα του τάγματος των Φραγκισκανών, αποκαλύπτει τον αληθινό λόγο που ο Ιεροεξεταστής πολεμά τον θρόνο. Ο Αβίλα είχε βρει στη Λατινική Αμερική το μυστικό που θα ελευθέρωνε τον κόσμο απ' την τυραννία. Ο πατήρ δείχνει στον Τομ ένα μικρό μαχαίρι, το οποίο είχε πάρει από έναν νεκρό ιερέα των Μάγια, και το οποίο προοριζόταν για θρησκευτικές τελετές. Τα χαράγματα στη λαβή είναι ένας χάρτης για το πιο μεγάλο μυστικό των Μάγια. Στον

πυρήνα του πολιτισμού τους υπάρχει μια κρυμμένη ιερή πυραμίδα που λέγεται ότι είχε χτιστεί στον ομφαλό της γης, στη γενέτειρα της ζωής. Ένα ξεχωριστό δέντρο φυτρώνει εκεί, απ' του οποίου τους χυμούς όποιος πει, θα ζήσει για πάντα. Όταν ο Τομ ακούει αυτά περί αιώνιας ζωής, τα χαρακτηρίζει ειδωλολατρικά παραμύθια. Η βασίλισσα του λέει ότι δεν πρόκειται για παραμύθια, καθώς η Βίβλος επιβεβαιώνει αυτήν την αλήθεια. Στη Γένεση αναφέρεται ότι υπάρχουν δυο δέντρα στον κήπο της Εδέμ, το δέντρο της Γνώσης και το δέντρο της Ζωής. Όταν ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν απ' το δέντρο της Γνώσης, ο Θεός τους εξόρισε κι έκρυψε το δέντρο της Ζωής [(Γένεσις: *Κι ο Κύριος έδιωξε τον Αδάμ και την Εύα απ' την Εδέμ και με πύρινη ρομφαία προστάτεψε το δέντρο της Ζωής*)], φράση με την οποία ξεκινάει η ταινία]. Διατάζει λοιπόν, τον Τομ να πάει στη ζούγκλα της Λατινικής Αμερικής και να το βρει. Του δίνει ένα δαχτυλίδι που θα του θυμίζει τον όρκο του. Του υπόσχεται ότι, αφού βρει το ελιξίριο της αιώνιας ζωής κι επιστρέψει κοντά της, θα ζήσουν μαζί για πάντα. Πιστός στη βασίλισσά του ξεκινάει το ταξίδι του.

Στο μνημείο των Μάγια ο ιερέας του λέει: *Ο πρώτος πατέρας της Γης θυσιάστηκε για το δέντρο της Ζωής. Έλα μέσα κι ακολούθησε τη μοίρα του. Ο θάνατος είναι ο δρόμος προς το δέος* (η φράση επαναλαμβάνεται και στο τέλος). Βρίσκει το δέντρο ανθισμένο, πίνει άπληστα απ' τους χυμούς του, προσπαθεί να βάλει το δαχτυλίδι αλλά δεν μπορεί. Το ότι δεν μπορεί να βάλει το δαχτυλίδι (κυκλικό σχήμα, σύμβολο ένωσης και αγάπης) σημαίνει ότι δεν μπόρεσε να ενωθεί με τη βασίλισσά του σ' αυτή τη ζωή. Φυτρώνουν λουλούδια από μέσα του, γίνεται μέρος της φύσης, ξαναγεννιέται με άλλη μορφή, έτσι η ψυχή του συνεχίζει να ζει.

ΠΑΡΟΝ

Στο παρόν, ο Τομ, ως επιστήμονας, περνάει πολύ χρόνο μακριά απ' την Ίζυ ψάχνοντας θεραπεία για την ασθένειά της. Στο εργαστήριό του, καθώς ετοιμάζεται, βγάζει τη βέρα του, την οποία μετά δε βρίσκει, κοιτάζει ψηλά, βλέπει το νεφέλωμα και του έρχεται η ιδέα να δοκιμάσει στον πίθηκο-πειραματόζωο το βότανο απ' το δέντρο *Natul Tortuosa* (γηγενής ιτιά, Λατινική Αμερική). Η επιβλέπουσα της έρευνας τον συμβουλεύει να μη χάνει πολύτιμο χρόνο μακριά απ' την Ίζυ, αλλά ο Τομ κάνει ό, τι μπορεί, ακόμα και παραβιάζοντας τους κανόνες, για να κερδίσει περισσότερο χρόνο μαζί της, σε περίπτωση που τη σώσει. Το σκηνικό μεταφέρεται στο σπίτι του ζευγαριού. Η Ίζυ βρίσκεται στη

χιονισμένη στέγη, ξυπόλυτη(δεν νιώθει το κρύο), και κοιτάζει με το τηλεσκόπιο ένα νεφέλωμα από ισχνό άστρο, που οι Μάγια το έλεγαν Σιμπάλμπα. Ήταν ο Άδης τους. Εκεί πήγαιναν οι νεκρές ψυχές για να ξαναγεννηθούν. Αυτό είναι και το θέμα του βιβλίου που γράφει: *Η ιστορία ξεκινάει και τελειώνει στην Ισπανία. Σύντομα το άστρο θα εκραγεί, θα πεθάνει και θα γεννήσει νέα άστρα. Οι Μάγια διάλεξαν ένα ετοιμοθάνατο άστρο για Άδη τους. Απ' όλα τα υγιή φωτεινά σημεία στον ουρανό πώς βρήκαν αυτό που πεθαίνει, αναρωτιέται.* Ακολουθεί η μοναδική ερωτική σκηνή της ταινίας στην μπανιέρα, όπου εκεί ο Τομ καταλαβαίνει ότι η κατάσταση της Ίζυ έχει επιδεινωθεί, καθώς δε νιώθει το ζεστό νερό. Το πάθος εκφράζεται κατόπιν έντονης θλίψης, δεν εκδηλώνει απλά μια ερωτική επιθυμία, αλλά κυρίως μια αντίσταση και άρνηση στο να δεχτούν τον ανεπιθύμητο επερχόμενο χωρισμό. Έπειτα του λέει να διαβάσει το βιβλίο της «Η Πηγή». Αυτός όμως είναι απασχολημένος με την έρευνα του, καθώς υπάρχουν θετικές εξελίξεις (ο πίθηκος μετά τη δόση του βοτάνου γίνεται νεότερος). Όταν επιστρέφει σπίτι, ανοίγει το βιβλίο της: *Η Ισπανία φλέγεται. Ο Μέγας Ιεροεξεταστής χαμογελάει στον εαυτό του.*

Στη συνέχεια το ζευγάρι βρίσκεται σε μια αίθουσα, όπου η Ίζυ διαβάζει ένα βιβλίο των Μάγια, το οποίο αναφέρεται στη δημιουργία του μύθου: *Ο πρώτος πατέρας είναι ο πρώτος άνθρωπος, που θυσιάστηκε για να φτιάξει τον κόσμο. Το δέντρο της Ζωής έχει ρίζες μέσα του. Το σώμα έγινε ρίζες. Απλώθηκαν και σχημάτισαν τη γη. Η ψυχή του έγινε κλαδιά που σχημάτισαν τον ουρανό. Έμεινε μόνο το κεφάλι του πρώτου πατέρα. Τα παιδιά του το κρέμασαν στον ουρανό κι έγινε το Ξιμπάλμπα, το νεφέλωμα.* Ρωτάει τον Τομ πώς του φαίνεται ο θάνατος σαν πράξη δημιουργίας, ενώ από μπροστά τους περνούν παιδιά. Αυτός αδυνατεί να της απαντήσει. Αυτή στέκεται κάτω απ' το φως, κοιτάει ψηλά και λιποθυμά. Πάνε στο νοσοκομείο. Του λέει πως είναι κοντά στο θάνατο, ενώ εκείνος το αρνείται λέγοντας πως υπάρχει ακόμα ελπίδα. Η Ίζυ έχει συμφιλιωθεί με την ιδέα του θανάτου, έχει αποδεχτεί το τέλος της, όχι όμως με μεμψιμοιρία, μοιρολατρία και ηττοπάθεια. Βλέπει το τέλος ως άνοιγμα προς κάτι νέο και προσπαθεί να το μεταδώσει στον Τομ, για ν' απαλύνει τον πόνο του: *Δε φοβήθηκα. Όταν έπεσα, ήμουν πλήρης. Στηριγμένη.* Αναφέρεται στον πνευματικό οδηγό που της είπε για τον πατέρα του στον τάφο του οποίου φύτεψαν έναν σπόρο. Ο σπόρος έγινε δέντρο κι ο πατέρας του έγινε μέρος του δέντρου. Κι όταν τα πουλιά έφαγαν απ' τους καρπούς του, η ψυχή του πατέρα πέταξε μαζί με τα πουλιά (*Ο θάνατος είναι ο δρόμος προς το δέος-* το ίδιο λέει κι ο ιερέας

των Μάγια). Ο Τομ επιμένει να αρνείται και φεύγει για το εργαστήριό του, όπου εκεί μαθαίνει ότι υπάρχουν θετικές εξελίξεις στο πείραμά του. Η επιβλέπουσα του επαναλαμβάνει πως θα έπρεπε να είναι με τη γυναίκα του, αυτός όμως βρίσκεται σε άρνηση, καθώς προσπαθεί απεγνωσμένα να βρει τη θεραπεία. Όταν τελικά επιστρέφει στο νοσοκομείο, η Ίζυ του δίνει ως δώρο μια πένα, που έχει τα ίδια χαράγματα μ' αυτά του μαχαιριού των Μάγια, για να τελειώσει το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου της: *-(Ίζυ) Τέλειωσε το. -(Τομ) Μα, δεν ξέρω πώς τελειώνει. -(Ίζυ) Ξέρεις. Θα το μάθεις.*

Διαβάζει το βιβλίο της: *Ο Φραγκισκανός μοναχός κοιτάζει τ' άστρα, τοποθετεί το μαχαίρι σ' αυτά και βρίσκει το σημείο που τον οδηγεί στο δέντρο. Αναφωνεί « Κύριε, φτάσαμε».* Σκοτώνεται όμως, απ' τους ολιγόπιστους ακόλουθους του Τομ, πριν αποκαλύψει το σημείο.

Η Ίζυ πεθαίνει, ενώ ο πίθηκος έχει σχεδόν θεραπευτεί απ' τον καρκίνο. Στην κηδεία η επιβλέπουσα εκφωνεί λόγο: *Παλεύουμε στη ζωή μας για να είμαστε αρκετά ολοκληρωμένοι, όταν πεθάνουμε. Για να πετύχουμε κάποιο επίπεδο χάρης. Λίγοι μας τα καταφέρνουμε. Η Ίζυ τα κατάφερε. Έγινε ολοκληρωμένη. Είδε τον εαυτό της. Ο Τομ συνεχίζει ν' αρνείται τον θάνατο λέγοντας ότι ο θάνατος είναι αρρώστια κι ότι θ' ανακαλύψει τη θεραπεία. Έπειτα, ξαναπιάνει το βιβλίο της για να τελειώσει το τελευταίο κεφάλαιο. Βλέπει ότι δεν έχει τη βέρα του και τη χαράζει με την πένα στο δάχτυλό του. Ξαναπάει στο εργαστήριο για να συνεχίσει την έρευνα του για να βρει το ελιξίριο της ζωής. Αντιστέκεται ακόμα στην ιδέα του θανάτου. Στην τελευταία σκηνή όμως, που αφορά στο παρόν της ιστορίας τον βλέπουμε να φυτεύει έναν σπόρο στον τάφο της, πράγμα που μας θυμίζει τη διήγηση της Ίζυ στο νοσοκομείο σχετικά με τον πατέρα του πνευματικού της.*

-Αντίο, Ίζυ. Το τελείωσα.

-Είναι εντάξει;

- Ναι.

Αποδέχεται λοιπόν το αναπόφευκτο τέλος και συνεχίζει τη ζωή του.

ΜΕΛΛΟΝ

Στον 26^ο αιώνα ο Τομ βρίσκεται κοντά στο δέντρο προσπαθώντας να το σώσει. Λέει προς αυτό: *Θα τα καταφέρεις, δε θα σ' αφήσω να πεθάνεις. Ακούγεται Τέλειωσέ το. Θα τα καταφέρουμε.* Τρώει κομμάτι του δέντρου. Θυμάται την Ίζυ να του λέει *Τέλειωσέ το.* Να του ζητάει να πάει μαζί της αλλά να της το αρνείται. Φτιάχνει μια πένα απ' τον κορμό (το δώρο που του έδωσε η Ίζυ στο νοσοκομείο για να τελειώσει το βιβλίο της). *Τέλειωσέ το* του λέει. *Δεν ξέρω πώς τελειώνει.* Σχεδιάζει στο χέρι του κύκλους, τα χρόνια της αγάπης του προς την Ίζυ που τον συνόδευσε σ' όλες αυτές τις ζωές για να βρει τον δρόμο του προς αυτήν. Απευθύνεται στο δέντρο *Μην ανησυχείς. Σχεδόν φτάσαμε. Πίσω από εκείνο το τελευταίο σύννεφο βρίσκεται ένα άστρο που πεθαίνει. Σύντομα το Σιμπάλμπα θα πεθάνει. Κι όταν θα εκραγεί, εσύ θα ξαναγεννηθείς, θ' ανθήσεις κι εγώ θα ζήσω.* Κοιτάζει τους κύκλους που έχει χαράξει στα χέρια του *Όλα αυτά τα χρόνια, όλες αυτές οι αναμνήσεις ήσουν εσύ. Με τράβηξες μέσα απ' τον χρόνο.* Οι κύκλοι αυτοί μοιάζουν με τους κύκλους στον κορμό του δέντρου και μαρτυρούν την ηλικία του. Το Σιμπάλμπα εκρήγνυται. *Φτάσαμε.* Φιλάει το δέντρο. *Παραλίγο να τα καταφέρουμε. Φτάσαμε.*

Εμφανίζεται η Ίζυ κι ακολουθεί ο διάλογος

- *Τέλειωσε το.*
- *Σταμάτα. Φοβάμαι.*
- *Τον ακουμπάει στο κεφάλι Θα ελευθερώσεις την Ισπανία απ' τα δεσμά της;*
- *Δεν ξέρω.*
- *Θα μάθεις. Ξέρεις. Δε φοβάμαι πια, Τομ.*
- *Θα πεθάνω (Αποδοχή θανάτου).*
- *Μαζί θα ζήσουμε για πάντα.*

Σκαρφαλώνει στο δέντρο. Βρίσκεται σε μια σφαίρα. Ανεβαίνει στον ουρανό. Μέσα απ' το δαχτυλίδι κοιτάζει το νεφέλωμα, φοράει τη βέρα. Το μοτίβο του δαχτυλιδιού επανέρχεται στο τέλος και ολοκληρώνεται. Ως σύμβολο αγάπης, ένωσης και πίστης πραγματώνει το ρόλο του. Το ότι το φοράει, δείχνει ότι τελικά επιτυγχάνει να ενωθεί με την αγαπημένη του. Βλέπει τον εαυτό του στη σφαίρα, το δέντρο ανθίζει, το Σιμπάλμπα εκρήγνυται.

ΜΗ ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Ο πρώτος πατέρας της Γης θυσιάστηκε για το δέντρο της Ζωής. Έλα μέσα κι ακολούθησε τη μοίρα του. Ο θάνατος είναι ο δρόμος προς το δέος. Ο πρώτος πατέρας απαρνήθηκε τη θνητή του ζωή, θυσίασε το φυσικό του σώμα προκειμένου να κερδίσει κάτι πιο μεγαλειώδες, την αιωνιότητα, την αθανασία της ψυχής. Τώρα, ο Τομ καλείται με τη σειρά του να πολεμήσει και να θυσιαστεί για να κερδίσει αυτό που θέλει, την αθανασία και την παντοτινή ένωση με την αγαπημένη του. Δε θα φτάσει τόσο εύκολα στο σκοπό του. Πρέπει ν' ακολουθήσει τη μοίρα του πρώτου πατέρα και ν' απαρνηθεί τη θνητή του ζωή. Έτσι, ο ιερέας τον καρφώνει με το ιερό ξίφος στα σπλάχνα λέγοντας του ότι ο θάνατος είναι ο δρόμος για το δέος και με την αναμμένη δάδα τον χτυπάει. Ο θάνατος του φυσικού του σώματος θα τον οδηγήσει στην αθανασία της ψυχής και του πνεύματος του.

Η ανάμνηση αυτής της εικόνας με τον ιερέα ταράζει τον Τομ στην γ' μετενσάρκωσή του στον 26^ο αιώνα την ώρα που διαλογίζεται ως γιόγκι και κινείται ανοδικά στον σύμπαν. Με το βλέμμα στραμμένο προς τα άνω λέει **Σχεδόν φτάσαμε.** Ταξιδεύει στο σύμπαν σε μια διάφανη σφαίρα μαζί με το ξερό δέντρο της ζωής. Η ανοδική πορεία της σφαίρας σημαίνει την πορεία της ψυχής προς τα άνω. Με σταθερό βλέμμα γεμάτο πίστη και αφοσίωση απευθύνεται προς το δέντρο λέγοντας **Θα τα καταφέρεις. Δε θα σ' αφήσω να πεθάνεις.** Γονατίζει ως προσκυνητής μπροστά του και το αγγίζει με τρυφερότητα και σεβασμό. Το δέντρο αντιδρά στο άγγιγμα του. Αυτή η εικόνα μας παραπέμπει στο παρόν της ταινίας που δείχνει τον Τομ να χαϊδεύει τον λαιμό της Ίζυ.

Η Ίζυ εμφανίζεται πίσω του φορώντας τη **βέρα** λέγοντας του **Τέλειωσε το.** Το δαχτυλίδι συμβολίζει την ένωση του ζευγαριού και τον όρκο αγάπης, πίστης και αφοσίωσης. Ο Τομ λέει **Μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά. Απλά πρέπει να πάρω λίγο.** Τρώει κομμάτι ξύλου απ' τον κορμό του δέντρου. Η αγάπη του προς την Ίζυ- δέντρο τον τρέφει, του δίνει δύναμη να συνεχίσει να μάχεται για να τη σώσει. Εμφανίζεται πάλι η Ίζυ επαναλαμβάνοντας **Τέλειωσε το.** Την κοιτάζει ρωτώντας την **Τι κάνεις εδώ?** Αυτή τον καλεί να πάνε μια βόλτα και μ' αυτή τη φράση γίνεται η μετάβαση στο παρόν του έτους 2007. Η ανάμνησή της να του ζητάει επιτακτικά να πάνε μια βόλτα τον βασανίζει. Ήταν τόσο απασχολημένος με την έρευνα της θεραπείας της ασθένειάς της που

απομακρυνόταν απ' την ίδια. Σαν να μαχόταν γι' αυτήν χωρίς αυτήν. Η επιθυμία του να βρει το αντίδοτο της ασθένειας τον απομάκρυνε απ' την πρωταρχική αιτία που τον έκανε να ξεκινήσει την έρευνα του. Έτσι, χάνει πολύτιμες στιγμές απ' τον λιγοστό χρόνο που' χουν να μοιραστούν. Ο ίδιος όμως λέει ότι, αν τη σώσει, θα' χει περισσότερο χρόνο μαζί της. Δεν εστιάζει στο τώρα αλλά στο μέλλον και μάλιστα σ' ένα αβέβαιο μέλλον, καθώς δεν είναι σίγουρο ότι θα βρει τη θεραπεία. Η πεποίθησή του ότι ο θάνατος είναι μια ασθένεια κι ότι αυτός θα τη θεραπεύσει δείχνει ότι δεν μπορεί ν' αποδεχτεί τη φυσική κατάληξη όλων των έμβιων όντων κι ότι δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει τον φόβο του απέναντι στον θάνατο. Ο φόβος του θανάτου είναι τόσο ισχυρός ακόμα και απ' τον ίδιο τον θάνατο. Ενώ ο θάνατος είναι το μόνο βέβαιο που θα συμβεί, ο άνθρωπος πολλές φορές κατανικιέται απ' αυτόν και δε ζει το ταξίδι μέχρι αυτόν. Ο φόβος λοιπόν, ο εγωισμός, η ματαιοδοξία τον κρατούν περισσότερο χρόνο στο εργαστήριο. Όλα αυτά όμως μπορεί να λειτουργούν και ως άμυνα στο ότι δεν μπορεί να διαχειριστεί την επικείμενη απώλεια της Ίζυ. Δημιουργεί συναισθηματικές αποστάσεις χωρίς να σκέφτεται πώς θα μπορούσε ν' αξιοποιήσει καλύτερα τις τελευταίες στιγμές μαζί της. Χάνει το παρόν για να κερδίσει το μέλλον. Η Ίζυ προσπαθεί να τον ταρακουνήσει αλλά μάταια. Η ίδια φαίνεται να' χει αποδεχτεί το επικείμενο τέλος της και προσπαθεί να ζήσει τις στιγμές που της δίνονται. Βλέπει όμως ότι δεν μπορεί να τις μοιραστεί με τον Τομ. Γι' αυτό του επαναλαμβάνει συνεχώς **Τέλειωσε το**. Τον καλεί να καταλάβει ότι θα πεθάνει και να εκτιμήσει διαφορετικά τον χρόνο που τους δίνεται. Ο Τομ θυμώνει με την επιμονή της να περάσουν χρόνο μαζί. Έτσι, έρχεται σε σύγκρουση με τον εαυτό του, με την Ίζυ, τους συνεργάτες του στο εργαστήριο και τους γιατρούς στο νοσοκομείο. Οι αναμνήσεις αυτές τον στοιχειώνουν και τον ταλαιπωρούν στην επόμενη ζωή. Ενώ σχεδιάζει κύκλους στα χέρια του, θυμάται την Ίζυ στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Την ακούει να του επαναλαμβάνει να το τελειώσει, αλλά αυτός θέλει να τον αφήσει ήσυχο, γιατί δεν ξέρει πώς τελειώνει. Το βλέμμα της είναι γεμάτο συμπόνοια κι αγάπη, ενώ αυτός είναι ταραγμένος. Κοιτάζει το δαχτυλίδι που' χει σχεδιάσει στο δάχτυλό του και λέει **Σ' εμπιστεύομαι. Πήγαινέ με. Δείξε μου**. Φαίνεται μια μεταστροφή στη συμπεριφορά του. Αρχίζει ν' αποδέχεται την εντολή της Ίζυ και να κατανοεί το μήνυμά της. Θα λύσει τα θέματα που δεν εκτίμησε ορθά προκειμένου να εναρμονιστεί με τον εσώτερο εαυτό του και με τις συμπαντικές δυνάμεις, ώστε να ολοκληρωθεί ως προσωπικότητα και να ενωθεί

με την Ίζυ. Με την έκρηξη του Σιμπάλμπα θα ξαναγεννηθούν και θα ζήσουν επιτέλους μαζί.

ΘΕΜΑΤΑ

Αέναος κύκλος ζωής και θανάτου

Η γέννηση και ο θάνατος είναι τα δύο σπουδαιότερα σημεία στην ανθρώπινη ζωή. Το πρώτο δίνει την ευκαιρία της εμπειρίας και της μάθησης, ενώ το δεύτερο, ο θάνατος, δίνει τη δυνατότητα της ανανέωσης της ζωής. Ο θάνατος είναι το πρόβλημα που απασχολεί κάθε έλλογο ον. Ο άνθρωπος φοβάται τον θάνατο και προσπαθώντας να τον αγνοήσει ή να τον εξορκίσει, ελπίζει πως μπορεί να τον αποφύγει. Όμως ο θάνατος είναι ένας παγκόσμιος νόμος, γεννημένος μαζί με το σύμπαν, που τερματίζει κάθε είδος ζωής μόνο και μόνο για να το ανανεώσει και να το αναζωογονήσει. Γέννηση και θάνατος είναι το δίπολο της εκδηλωμένης ζωής. Κάθε είδος ζωής, από το σύμπαν έως το άτομο, γεννιέται και πεθαίνει μέσα σε χρονικά όρια που η νομοτέλεια θεσπίζει, με μοναδικό στόχο τη συνεχή ανανέωση και ως εκ τούτου εξέλιξη. Ό,τι γεννιέται, ζει και πεθαίνει για να ξαναγεννηθεί σε μια άλλη κατάσταση όπου ακολουθεί έναν παρόμοιο κύκλο περιφοράς. Ο θάνατος είναι ευεργέτης, αν και καταλυτής, γιατί δίνει ανάπαυλα για αφομοίωση της εμπειρίας, ανανέωση δυνάμεων και ενεργειών και αναγκαστική αποστασιοποίηση από τα ήδη γνωστά και κεκτημένα. Ο θάνατος είναι η κατάσταση όπου το παλιό τερματίζει τον κύκλο του και αποσυρόμενο εισέρχεται σε μια νέα θέση πραγμάτων. Κάθε νέα κατάσταση παρέχει μια νέα εμπειρία, γεγονός που εξυπηρετεί τον σκοπό της ζωής. Ο θάνατος δεν εξαφανίζει μόνο τα φυσικά σώματα. Εξαφανίζει επίσης σκέψεις, αισθήματα, νοοτροπίες και ελαττώματα. Αν δεν υπήρχε θάνατος, δηλαδή αλλαγή και επομένως ανανέωση, τότε ο άνθρωπος θα αποκρυσταλλωνόταν για πάντα μέσα στις αρχικές του εμπειρίες, απόψεις και συνήθειες, γεγονός που δεν θα του επέτρεπε να γνωρίσει άλλες όψεις της εκδηλωμένης ζωής και συνεπώς δεν θα αντλούσε άλλες όψεις έκφρασης από το εσωτερικό του δυναμικό. Για κάθε μονάδα και κάθε πεδίο, ο νόμος της περιοδικότητας, δηλαδή γέννηση-ζωή-θάνατος, είναι ο τρόπος με τον οποίο εκπύσσεται από μέσα προς τα έξω το εσωτερικό θείο αρχέτυπο. Δίχως περιοδικότητα δεν υπάρχει αλλαγή, επομένως δεν υπάρχει εξέλιξη και πραγμάτωση του Θείου Σχεδίου. Η αλλαγή είναι ανανέωση της

ατομικής ζωής, της προσωπικής άποψης, της συνήθειας, της παλιάς κατάστασης σε μια καινούρια. Δίχως αλλαγή δεν υπάρχει νέα εμπειρία, επομένως δεν υπάρχει δυνατότητα για μια νέα έκφραση της εσωτερικής δύναμης. Κάθε εμπειρία προσθέτει ένα βήμα πάνω στην κλίμακα της επιστροφής προς το Πνεύμα.

Μετενσάρκωση

Το νόημά της είναι ότι ο άνθρωπος, ως στοχαστής, αποτελούμενος από ψυχή, νου και πνεύμα, κατοικεί το ένα σώμα μετά το άλλο στις αλληλοδιάδοχες ζωές του πάνω στη γη, η οποία είναι η σκηνή της εξέλιξής του και όπου πρέπει, σύμφωνα με τους ίδιους τους νόμους της ύπαρξης, να ολοκληρώσει την εξέλιξη που έχει αρχίσει. Σε κάθε ζωή είναι γνωστός στους άλλους σαν προσωπικότητα, αλλά για την αιωνιότητα είναι ένα άτομο που νιώθει μέσα του μια ταυτότητα που δεν εξαρτάται από το όνομα, τη μορφή ή τη μνήμη. Το φυσικό σώμα είναι απλώς και μόνο το περίβλημα του.

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

Τα σύμβολα αντιπροσωπεύουν μια ιδέα, μια φιλοσοφική προσέγγιση, μια αρχετυπική εκδήλωση ή ανάγκη και αποτελούνται από πυκνά νοήματα. Η ταινία είναι γεμάτη από σύμβολα που προέρχονται από τη μυθολογία, τη θρησκεία και είναι κοινά σε πολλούς αρχαίους πολιτισμούς και παραδόσεις προκειμένου να προσεγγισθούν και ν' απαντηθούν τα διαχρονικά φιλοσοφικά ερωτήματα θανάτου- αθανασίας, μετενσάρκωσης, αγάπης, που τίθενται στην ταινία:

Βιβλίο

Ο τίτλος του βιβλίου της Ίζυ είναι ο ίδιος με τον τίτλο της ταινίας. Η ιστορία του βιβλίου της συνάδει επίσης με το περιεχόμενο της ταινίας. Ξεκινάει στη μεσαιωνική Ισπανία του 16ου αιώνα, συνεχίζεται στα 2007 και ολοκληρώνεται στο σύμπαν τον 26ο αι. Ο Τομ πρέπει να γράψει το τελευταίο κεφάλαιο και στο βιβλίο και στη ζωή του.

Δαχτυλίδι

Πανάρχαιο σύμβολο ένωσης, αγάπης, πίστης, αφοσίωσης, δέσμευσης. Στην α' ζωή, ενώ ο ήρωας έχει το δαχτυλίδι, δεν καταφέρνει να το φορέσει. Στη β', ενώ είναι παντρεμένοι, χάνει τη βέρα του. Γι' αυτό και το χαράζει με την πένα στο δάχτυλό του. Στην γ' ζωή κατορθώνει να το φορέσει στο τέλος της ταινίας ανασύροντάς το απ' την α' ζωή ολοκληρώνοντας έτσι την πορεία του στον χωροχρόνο αλλά και πραγματοποιώντας την ένωσή του με την Ίζυ. Έτσι, επίσης, ολοκληρώνεται και η ιστορία του βιβλίου. Το κυκλικό σχήμα του δαχτυλιδιού παραπέμπει και στο κυκλικό σχήμα της ιστορίας. Ενώνονται και ολοκληρώνονται τα κομμάτια των τριών χρονικών περιόδων.

Δέντρο (Γηγενής Ιτιά, Γουατεμάλα)

Ο ρόλος του δέντρου είναι καταλυτικός σ' αυτήν την ταινία. Έχει μυθολογικές, θρησκευτικές και επιστημονικές προεκτάσεις. Στην α' περίοδο συνδέεται με τη μυθολογία των Μάγια και είναι το δέντρο της ζωής. Όποιος πει απ' τους χυμούς του, θα ζήσει για πάντα. Συνδέεται και με τη Βίβλο. Στη Γένεση αναφέρεται ότι υπάρχουν δυο δέντρα στον κήπο της Εδέμ, το δέντρο της Γνώσης και το δέντρο της Ζωής. Όταν ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν απ' το δέντρο της Γνώσης, ο Θεός τους εξόρισε κι έκρυψε το δέντρο της Ζωής, *Κι ο Κύριος έδωξε τον Αδάμ και την Εύα απ' την Εδέμ και με πύρινη ρομφαία προστάτεψε το δέντρο της Ζωής.* Στη β' περίοδο το αντίδοτο για τη θεραπεία της ασθένειας του καρκίνου της Ίζυ προέρχεται απ' αυτό το δέντρο. Ο Τομ κουβαλάει στη μνήμη του την εικόνα του δέντρου απ' την προηγούμενη ζωή και θα εφαρμόσει τις θεραπευτικές του ιδιότητες. Τα χαρακτηριστικά του μείγματος απ' το δέντρο περιγράφονται με γλαφυρότητα και μοιάζουν μ' ένα ανθρώπινο ζευγάρι **Φαντάσου τα δίπλα δίπλα, το ένα μέσα στο άλλο, σαν εραστές, η γυναίκα από πάνω. Συμπληρωματικά πεδία.** Στην γ' περίοδο το δέντρο είναι ίσως η Ίζυ, ο σπόρος που φύτεψε ο Τομ στον τάφο της στην προηγούμενη ζωή. Το δέντρο θ' ανθήσει, η Ίζυ θα ξαναγεννηθεί, όταν το Σιμπάλμπα θα εκραγεί.

Κυκλικό σχήμα

Ο κύκλος κατασκευάζεται από μια αδιάσπαστη γραμμή και ορίζει το όλον και το τίποτα, τον χώρο εντός και εκτός της γραμμής. Συμβολίζει την τελειότητα και την αιωνιότητα, την ολοκλήρωση και την πληρότητα, το γύρο κάθε φαινομενικής ύπαρξης, την ασταμάτητη αλλαγή. Είναι το σύμβολο που ενώνει το πνεύμα με την ύλη. Είναι το σχήμα που έχει άπειρη δύναμη, γιατί δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Ο χώρος εντός του, μας επικεντρώνει στη σύνθεση με τον εαυτό, ενώ παράλληλα, μας προφυλάσσει από οποιοσδήποτε κακόβουλες ενέργειες.

Το κυκλικό σχήμα παίζει κυρίαρχο ρόλο στην υπόθεση. Εμφανίζεται είτε με τη μορφή του δαχτυλιδιού είτε με τη μορφή των κύκλων γύρω απ' το μπράτσο του ήρωα είτε ως σφαίρα- όχημα που μεταφέρει τον ήρωα και το δέντρο στο σύμπαν. Είτε με τη μορφή ομόκεντρων κύκλων μέσα στους οποίους βρίσκεται ο ήρωας στο τέλος της ταινίας, όταν αφυπνίζεται πνευματικά και ολοκληρώνεται ως προσωπικότητα. Είτε ως αφηγηματικός τρόπος για να ειπωθεί η ιστορία της ταινίας και του βιβλίου.

Λωτός

Ένας λωτός με οχτώ πέταλα χρησιμοποιείται ως βουδιστικό σύμβολο του σύμπαντος και αναπαριστά την κοσμική αρμονία. Ο λωτός με χίλια πέταλα συμβολίζει την πνευματική φώτιση. Το πλήρως ανθισμένο άνθος που έχει σχήμα τροχού, συμβολίζει τον τροχό της ύπαρξης. Συμβολίζει την πνευματική ανάπτυξη, τα τέσσερα στοιχεία της φύσης, τον θάνατο και την αναγέννηση, τη μελλοντική ζωή και τις αναπαραγωγικές φυσικές δυνάμεις. Επίσης, αντιπροσωπεύει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, καθώς το ίδιο φυτό μπορεί να έχει συγχρόνως σπόρους, μπουμπούκια και άνθη. Είναι ένα από τα σύμβολα της τελειότητας, επειδή τα φύλλα του, το άνθος κι ο καρπός έχουν σχήμα κύκλου. Μέσα στα λιμνάζοντα νερά, εκεί όπου υπάρχει η στασιμότητα των υδάτων και τα νερά είναι θολά και βρώμικα, πραγματοποιείται σταδιακά μια εντυπωσιακή αλλαγή στο φυτό. Μια πραγματική μεταμόρφωση όταν εμφανίζεται έξω από το νερό το πανέμορφο άνθος του. Το φυτό αυτό μεγαλώνει και ζει σε βάλτους, ενώ κατορθώνει να μείνει αλώβητο απ' τις

ακαθαρσίες. Αυτό που συμβαίνει στο ίδιο το φυτό, παρομοιάζεται ακριβώς με τη συμπεριφορά του ανθρώπου, που διαμορφώνεται και μεταλλάσσεται σε διάφορα επίπεδα έχοντας τις ρίζες του μέσα στα τελματώδη νερά της καθημερινότητας, που είναι το αναπόσπαστο κομμάτι της υλικής του υπόστασης. Όμως κάθε ανθρώπινη ύπαρξη έχει εν δυνάμει μέσα της το σπόρο του λωτού κι εξαρτάται αποκλειστικά από τον καθένα σε ποιο βαθμό θα καλλιεργήσει και θα αναπτύξει το άνθος της προσωπικότητάς του.

Ο ήρωας στο κλείσιμο της ταινίας βρίσκεται στη στάση λωτού. Αυτό μπορεί να σημαίνει ότι αφυπνίζεται πνευματικά, ότι ολοκληρώνεται ως προσωπικότητα, ότι γίνεται μέρος του όλου κι εναρμονίζεται με το σύμπαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η μια ιστορία πλέκεται μέσα στην άλλη και ενώνονται σαν ένας αέναος κύκλος. Το κοινό σημείο του παρελθόντος και του μέλλοντος είναι το δέντρο της ζωής. Ο σπόρος στον τάφο της Ίζυ γίνεται το δέντρο στη σφαίρα, το οποίο ξαναανθίζει, όταν το Σιμπάλμπα εκρήγνυται. Σύμφωνα με την ιστορία του πνευματικού οδηγού της η ίδια έγινε μέρος του δέντρου και σύμφωνα με τον μύθο των Μάγια ξαναγεννιέται με την έκρηξη του Σιμπάλμπα. Το δέντρο είναι μια μεταφορά της αγάπης της Ίζυ που συνοδεύει τον Τομ στο ταξίδι του στην αιώνια ζωή. Ο Τομ ταξιδεύει στον χωροχρόνο (16^{ος}-26^{ος} αι.) για να βρει το ελιξίριο της ζωής και να ενωθεί επιτέλους με την αγαπημένη του, αλλά και για να μάθει αυτό που δεν μπορεί ν' αποδεχτεί, τον θάνατο. Η σφαίρα είναι το σχήμα- όχημα που συμβολίζει την αγάπη με την οποία έχει περικλείσει την πίστη του ότι θα σώσει και θα ενωθεί με την Ίζυ. Είναι ο κύκλος που προστατεύει το ξερό δέντρο ή αλλιώς την Ίζυ. Με τη σφαίρα ταξιδεύουν στ' αστέρια, υψώνονται στον ουρανό και μετά την έκρηξη του Σιμπάλμπα, το ζευγάρι θα ενωθεί σ' ένα μεταφυσικό επίπεδο. Ο Τομ με την αγάπη της Ίζυ (τα κομματάκια ξύλου απ' το δέντρο) απελευθερώνεται απ' την πεποίθηση της αιώνιας ζωής και παραδίνεται στον αέναο κύκλο της ζωής και του θανάτου. Κατανοεί τα λόγια της (Τέλειωσε το), ξεπερνάει τον φόβο του, αποδέχεται την αδυναμία του να νικήσει τον θάνατο του φυσικού σώματος, η ψυχή του απελευθερώνεται κι εναρμονίζεται με το σύμπαν. Κατακτά την Αθανασία, πράγμα που σημαίνει το τέλος της θνητής ζωής και την αρχή μιας άλλης μέσω της μετενσάρκωσης ή της μετεμψύχωσης. Το σώμα ως όχημα ή ως φυλακή της ψυχής πεθαίνει. Η ψυχή αποδεσμεύεται, ταξιδεύει, βρίσκει την κατοικία της ξανά και ξανά κάπου, κάπως στον χωροχρόνο μέχρι να επιτελέσει τον προορισμό της. Το Σιμπάλμπα εκρήγνυται, νέα αστέρια θα γεννηθούν, το δέντρο θ' ανθίσει, η Ίζυ κι ο Τομ θα ζήσουν μαζί για πάντα. Το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου ολοκληρώνεται.

Ποια είναι τελικά η πηγή της Ζωής;

Ποιο είναι το αντίδοτο στο φόβο του θανάτου;

Ποιο είναι το φάρμακο στην κατανίκηση της ματαιοδοξίας της κατάκτησης της αιώνιας ζωής;

Η αγάπη, το συναίσθημα που αγγίζει τη θέωση, εξαγνίζει την ψυχή του ανθρώπου απ' την προσκόλληση στο εγώ κι απελευθερώνει απ' τον φόβο του εγκόσμιου θανάτου.

Η αγάπη που κάνει την καρδιά τόσο δυνατή, ώστε ν' απορροφά την οδυνηρή πραγματικότητα του φυσικού κόσμου και λυτρώνει απ' τον εγωισμό και τη ματαιοδοξία.

Η αγάπη που κάνει τον άνθρωπο να ονειρεύεται και να ταξιδεύει στον χωροχρόνο για να εκπληρώσει τον προορισμό του.

Η αγάπη που οδηγεί στην γνώση, κατανόηση κι αποδοχή του εαυτού μας και στην εναρμόνισή μας με τους κραδασμούς του φυσικού κι αστρικού κόσμου.

Η αγάπη που οδηγεί στην αθανασία, στην αιωνιότητα της ψυχής.

Λίγα λόγια για το παρασκήνιο της ταινίας.....

Τον Απρίλιο του 2001, ο Αρονόφσκι διαπραγματευόταν με τη Warner Bros. και τη Village Roadshow για να σκηνοθετήσει την ταινία επιστημονικής φαντασίας με τίτλο «The Last Man» που αργότερα ονόμασε «The Fountain». Τον Ιούνιο του 2001, ανακοινώνεται η συμμετοχή της Κέιτ Μπλάνσσετ και του Μπραντ Πιτ. Με προϋπολογισμό 70 εκατομμύρια δολάρια τα γυρίσματα είχαν προγραμματιστεί να ξεκινήσουν τον Οκτώβριο του 2002 στο Κούϊνσλαντ του Σίδνεϊ στην Αυστραλία. Ο Πιτ εγκατέλειψε το πρότζεκτ επτά εβδομάδες πριν ξεκινήσουν τα γυρίσματα, η Μπλάνσσετ ήταν έγκυος και έτσι η παραγωγή της ταινίας καθυστέρησε. Το Φεβρουάριο του 2004 η Warner μειώνει τον προϋπολογισμό στα 35 εκατομμύρια δολάρια και δίνει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στον Χιου Τζάκμαν. Τον Αύγουστο, η Ρέιτσελ Βάις αναπληρώνει το κενό που άφησε η Μπλάνσσετ. Το Η Πηγή της Ζωής κυκλοφόρησε στην Αμερική στις 22 Νοεμβρίου 2006 και απέφερε 15 εκατομμύρια δολάρια παγκοσμίως και θεωρήθηκε εισπρακτική αποτυχία. Ο Aronofsky κατάφερε να αναστήσει το project με τα μισά χρήματα από αυτά που είχαν υπολογιστεί αρχικά. Ενσωμάτωσε τα οπτικά εφέ στην ταινία χρησιμοποιώντας τον υπολογιστή στο ελάχιστο. Μείωσε την χρήση του υπολογιστή χρησιμοποιώντας υλικό που του παρείχε ένας ειδικός φωτογράφος (Macro-photographer). Κατά τη δημιουργία της ταινίας σε δηλώσεις του ο Aronofsky κατέθεσε πως θέλησε να υπερβεί τις χαρακτηριστικές ταινίες επιστημονικής φαντασίας που η πλοκή τους ήταν καθοδηγούμενη από την τεχνολογία και την επιστήμη. «Τα έχουμε δει όλα πια και δεν υπάρχει πια ενδιαφέρον από κανέναν. Τα ενδιαφέροντα πράγματα είναι οι ιδέες, η αναζήτηση του Θεού, η αναζήτηση της έννοιας». Ρωτώμενος απάντησε πως εμπνεύστηκε από αρκετές ταινίες όπως: Aguirre, Κάποτε στην Αμερική, The Holy Mountain."

Λίγα λόγια του σκηνοθέτη.....

" Η επιθυμία να ζήσουμε για πάντα υπάρχει βαθιά μέσα στην κουλτούρα μας. Καθημερινά όλος ο κόσμος προσπαθεί να βρει τρόπους που θα τον κάνουν να δείχνει νεότερος" λέει ο Αρονόφски. "Ας αναλογιστούμε την επιτυχία τηλεοπτικών σειρών όπως το 'Extreme Makeover' και 'Nip/Tuck'. Οι άνθρωποι προσεύχονται να παραμείνουν νέοι και συχνά αρνούνται ότι ο θάνατος είναι και αυτός κομμάτι της ζωής. Τα νοσοκομεία ξοδεύουν άπειρα χρήματα για να κρατήσουν ανθρώπους ζωντανούς. Φαίνεται ότι μας απασχολεί τόσο πολύ το πώς θα διατηρήσουμε το σώμα που ξεχνάμε το πνεύμα. Έτσι, αυτό είναι ένα από τα κεντρικά θέματα που ήθελα να θίξω στην ταινία: Μήπως ο θάνατος είναι που μας κάνει ανθρώπινα όντα και, αν μπορούσαμε να ζήσουμε για πάντα, τότε θα χάναμε την ανθρωπιά μας;"